

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοὺς Βιβλιοπωλείους Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας..

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ζ' ἔτους εὐρίσκονται παρ'
ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΤΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'

ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεθνο-
σιν ὀφειλοῦσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματῶσιν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χαιρετισμὸς (ὑπὸ Ἀθῆνῶν). — Θεανὸν (ὑπὸ Καλλιόπης Α. Κινδῶνη). — Περὶ
εὐσεβείας (ὑπὸ Ματθίλδης Π. Συνοδινῶ). — Ὁ ἀνθρώπινος βίος (ὑπὸ Κρυ-
σταλίας Χρυσοβέργη). — Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν της, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν της
(ποιήσεις, ὑπὸ Φλωρεντίας Φουντουκλή). — Ἀνάγνωσμα τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς
Σεραμέτη. — Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μιᾶς βελόνης (ὑπὸ Δεσποίνης Μιχαλοπού-
λου). — Οἱ ἀστέρες (ὑπὸ Ἀριστέας Κυριακοῦ). — Ἐπίκλησις. — Ἄστυον Ἀγίας
Αἰκατερίνης. — Ἐβδομαδιαῖον δελτίον. — Ποικίλα. — Βιβλία. — Ἀλληλογραφία.
— Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις.

Ἡ Οἰκιακὴ Ἐφημερίς θέλει διανεμηθῆ ἑνταῦθα
εἰς τὰς συνδρομητριάς τὴν προσεχῆ Τρίτην, εἰς δὲ
τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν θέλει σταλῆ μόνον
εἰς τοὺς δηλώσαντας, ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσι
ταύτην.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Β'.

Ἐλλησπόντος 15 Ἀπριλίου

Ἐκ τῶν Πυλῶν τῆς Ἀνατολῆς προβαίνει τὸ Ἄστρον τῆς
ἡμέρας· αἱ χρυσοεἰδῆς ἀκτίνες του ἀσπάζονται τῆς κυανοπρα-
σίνου θαλάσσης τὰ ἤσυχα κύματα, ἅτινα ἀνταυγεῖς ἐκπέμ-
ποντα σπινθῆρας, φωτεινὴν σχηματίζουσιν ἄλυσον, ζευγνύου-
σαν αὐτὴν πρὸς τὸν λάμποντα οὐρανόν. Νέφη λεπτοτάτης ὀμί-
χλης περιλούουσι τὰ ὄρη καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν δύο Ἠπειρῶν,
δροσοβόλος αὔρα διαχεῖται. Ἐν τῇ φωταυγείᾳ καὶ φαιδρᾷ
ταύτῃ ἑαρινῇ ὄρα ἄσμενοι οἱ ναυβάται θεωροῦσι τοῦ μεγαλο-
πρεποῦς Πανοράματος τὰς ποικίλας σκηνάς, καὶ ἐν ἀκρατήτῳ
ἐνθουσιασμῷ χαιρετῶσι τὴν γῆν τῆς Ἐλλάσσοнос Ἀσίας ἧτις
ἀποπνέει τὸ ἄρωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ἀρωματῖσκαν τὸ
πνεῦμα τῆς ὑψηλότητος.

Τὸ ἀτμῆρες διασχίζει τὰ κύματα τοῦ Ἑλλησπόντου, ἡ
φαντασία ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ἀνέμου πετώσα χαιρετᾷ τοῦ
Ἥλιου, τοῦ Σιγείου καὶ τοῦ Λέκτου τὰς κορυφάς, τὸ μέγα
θέατρον τῆς ἀνδρίας καὶ τῆς δόξης· ἔθα τὸ πᾶν ἐμψυχοῦται
ὑπὸ τῆς αὔρας τῆς ἀθανασίας, ἐφ' ἧς ἀναπαύεται ἡ Μοῦσα,
κουρασθεῖσα ἐκ τῶν ὑψίστων δημιουργημάτων τῆς ποιητικῆς
τῆς φαντασίας.

Ὁ Ἥλιος μετὰ τοῦ ἄρματός του χωρεῖ ἀνὰ τὸν κυανοῦν
οὐρανόν, ἡ θάλασσα στίλβει ἐνδυθεῖσα τὴν στολὴν τοῦ ὀμο-
γαλάκτου ἀδελφοῦ της, τὸ ἐλικόστροφον διαγράφει ἐπὶ τῆς
κρυσταλλοειδοῦς ἐπιφανείας της αὔλακα ἀφρογενῆ, αἱ τολύ-
παι τοῦ καπνοῦ ἐκτυλίσσονται εἰς τὸν αἰθέρα, λευκὰ ἰστία ἀ-
νεμοῦσι. Θέαμα γραφικώτατον, εἰς ὃ δίδει χάριν καὶ ζῶν
ἑρωτύλον ζεύγος λευκοπαρύφων ἀλκυόνων, ἵπταμένων περὶ τὰς
κορυφὰς τοῦ ἀτμῆρους, ὅπερ ἐν ρόδῳ καὶ μηκυθμῷ βαίνει εἰς
τὸ κυανοῦν πέλαγος τοῦ Αἰγαίου. Ἐστεφανωμένοι μὲ τοῦ ἑα-
ρος τὴν δρόσον καὶ τὴν ἀναλαμπήν, ἀναδύονται ἐκ τοῦ πυθ-
μένος αἱ περικαλλεῖς νύμφαι τοῦ Νηρέως· οἱ ναυτίλοι ἀποχαι-
ρετίζουν τὰς φευγούσας τῆς Τενέδου κορυφὰς καὶ στρέφουσι τὸ
βλέμμα πρὸς τὰς ἀκρωρείας τῆς Λέσθου, τῆς Χίου καὶ τῶν
Ψαρῶν· τὸ οὖς των βάλλει μελωδία οὐρανία. Ἡ Σαπφὼ καὶ
ὁ Ἀλκαῖος τονίζουσι τὴν λύραν των. Ὁ Ὀρφεὺς ᾄδει ἐν ἡδυ-
φθόγγοις μέλεσι τὴν πλανωμένην δόξαν τῆς Χίου καὶ τῶν
Ψαρῶν. Ἐν τῇ ἡδυπαθεῖ ταύτῃ ἁρμονίᾳ μελαγχολία βαθεῖα
καὶ συγκίνησις ἱερὰ κατέχει τὴν ψυχὴν, ἧτις ζητεῖ νὰ πετάξῃ
εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀνδρίας καὶ τῆς νίκης τῶν πατέρων της
καὶ ν' ἀναπαυθῆ ὑπὸ τὸν αἰώνιον ὕπνον τὸν ἀνευ ὄνειρων καὶ
ἐλπίδων ματαίων, αἵτινες πληροῦσι πάντοτε αὐτὴν.

Ἐν τῇ λαμπρᾷ νηνεμίᾳ τῆς θαλάσσης, ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ
τῶν φαινομένων καὶ τῶν ἀναμνήσεων αἱ ὄραι φεύγουσι πτερυ-
γοφόρος· οἱ νοστοῦντες ἀναμένουσι τὴν ἀργυρόπεπλον νύκτα
νὰ ἐφαπλώσῃ τὴν γλυκεῖαν ἡρεμίαν ἐπὶ τοῦ σάλου τῆς ψυχῆς
καὶ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας. Ὁ ρόγχος τῶν κυμάτων, ἡ δὲ

τοῦ θαλασσοῦ μελανοῦ κήτους βρυκαλίζουσι τὴν φαντασίαν ἐν ἡδέσι πόθοις, ἣτις ἅμα τῇ ροδοδακτύλῳ Ἡοὶ θ' ἀσπασθῆ τὰς κυματοκλύστους ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς, τὴν πάτριον γῆν καὶ τὰ ἐλεύθερα Τεμένη τῆς φιλότατης Πατρίδος.

Ἄ·θις

ΘΕΑΝΩ

Β'.

Συμβουλαὶ Θεανοῦς περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ φερώμεθα πρὸς τὰς ὑπηρετίας.

Θεανὼ Καλλιστοῖ

«Ἡ μὲν ἐξουσία τοῦ διευθύνειν τὰς ὑπηρετίας ἐδόθη εἰς τὰς νεωτερας ἐξ ὑμῶν εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον· εἰς τὰς πρεσβυτέρους δὲ νὰ δίδωσι τὰς δεούσας νοουσίας περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Εἰς τὴν μὴ γνωρίζουσαν καλὸν εἶναι νὰ διδάσκηται πρῶτον καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν καταλληλοτέραν συμβουλήν τῶν μᾶλλον ἡλικιωμένων γυναικῶν. Δι' ὃ καὶ πρέπει νὰ παιδαγωγῆται πρὸς τοῦτο ἡ νέα τῆς παρθένου ψυχῆ.

»Ἡ πρώτη τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ διοικήσεις εἶναι ἡ τῶν ὑπηρετιῶν. Εἶναι δὲ σπουδαιότατον, ὡς φίλη, ἡ τῶν ὑπηρετιῶν εὐνοία πρὸς τοὺς κυρίους των. Ἡ ἀπόκτησις τοῦ αἰσθηματος τούτου δὲν ἀγοράζεται μετὰ τὰ σώματά των, ἀλλ' οἱ συνετοὶ οἰκοδεσπόται ἀναπτύσσουσι βραδυτέρον τὸ αἰσθημα τοῦτο τῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας τῶν δούλων πρὸς τοὺς κυρίους των. Προκαλεῖται δὲ τὸ αἰσθημα τοῦτο διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου πρὸς τὰς ὑπηρετίας, ὅταν αὐταὶ ἀδυνατοῦν νὰ ἐργασθῶν, εἴτε διότι εἶναι κουρασμένοι, εἴτε διότι εἶναι ἀσθενεῖς· διότι πᾶσαι αὐταὶ αἰ ἀδυναμία ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ὑπάρχουσι κυρίαι, αἵτινες ἀνοήτως νομίζουσι κέρδος τὴν κακουχίαν τῶν θεραπειῶν, καὶ συνεπῶς μεταχειρίζονται κακῶς τὰς ὑπηρετίας, τὰς ἐπιβαρύνουσι μετὰ ὑπερβολικὴν ἐργασίαν καὶ ὀλιγοστεύουσι πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον εἰς συντήρησιν των. Καὶ οὕτω διὰ νὰ κερδίσωσιν ὀβολοὺς τινὰς ζημιώνονται ἐξ ἄλλου πολὺ, ὑποπίπτουσι εἰς τὴν δυσμένειαν καὶ εἰς κακίστας ἐπιβουλάς τῶν ὑπηρετιῶν. Ἀντὶ μείβεθ' ὅθεν δικαίως τὰς δούλας σου ἀναλόγως τῆς ἐργασίας, τὴν ὅποιαν κάμνον καθ' ἑκάστην. Καὶ πρὸς μὲν τὴν διαίτην οὕτως.

»Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀταξίας τῶν ὑπηρετιῶν κάμνε τὸ πρόπον καὶ οὐχὶ τὸ συμφέρον εἰς ἐκεῖνας, διότι πρέπει νὰ τιμᾷς τὰς ὑπηρετίας κατὰ τὴν ἀξίαν των. Μὴ ἀφίνης τὸν ἑαυτὸν σου νὰ παρασύρηται ὑπὸ τοῦ θυμοῦ εἰς τὴν σκληρότητα. Ἐὰν δὲ τὰ ἐλαττώματα τῆς ὑπηρετίας εἶναι τόσῳ πολλὰ, ὥστε νὰ καθίσταται αὐτὴ ἀδιόρθωτος, τότε ἄς ἀποπέμπηται ἀμέσως. Ἐσο ἀριετὰ λογική, ὥστε νὰ διακρίνης τὸ ἀληθὲς τοῦ σφάλματος καὶ νὰ καταδικάζης αὐτὴν δικαίως. Αἱ ἐπιπλήξεις ἄς εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὰ διαπραχθέντα σφάλματα. Ἐσο δὲ ἐπιεικὴς εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν σφαλμάτων τῶν ὑπηρετιῶν καὶ οὕτω θὰ διευθύνῃς καλῶς τὴν οἰκίαν σου.

»Ὑπάρχουσι γυναῖκες, ὡς φίλη, αἵτινες καταστᾶσαι ἄγρια, ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας ἢ τοῦ θυμοῦ δέρουσιν ἀνήλεως τὰς ὑπηρετίας των, ὑπερπληροῦσαι οὕτω τὸ ποτήριον τῆς πρὸς αὐτὰς πικρίας. Σὺν τῷ χρόνῳ αἱ δούλαι ἐξηνητημέναι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἢ δραπετεύουσιν, ὅπως σωθῶσιν, ἢ καὶ τινες δίδουσι τέλος εἰς τὴν ζωὴν των αὐτοκτονοῦσαι. Τότε ἡ οἰκοδέσποινα

μένουσα μόνη λυπεῖται διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν καὶ μετανοεῖ ἀλλὰ πολὺ ἄργα.

»Ἄλλ', ὡς φίλη, μάθε νὰ μιμῆσαι τὰ ἐγχορδα μουσικὰ ὄργανα. Ὅταν αἱ χορδαὶ των εἶναι χαλαρωμέναι ἀδυνατοῦν νὰ παράγωσιν ἤχους—λίαν δὲ τεταμέναι διαρρηγνύνται. Οὕτω νὰ εἶσαι καὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν ὑπηρετιῶν σχέσεις σου. Ἡ μεγάλη χαλάρωσις προξενεῖ διαφωνίαν πρὸς τὴν πειθαρχίαν, ἡ δὲ μεγάλη αὐστηρότης καταστροφὴν! Ἐξ οὗ ἐπεται, ὅτι εἰς ὅλα τὰ πράγματα πρέπει νὰ ἀκολουθῆ τις τὸν μέσον ὄρον».

Ἐκ τῶν δύο τούτων ἐπιστολῶν τῆς Θεανοῦς καταφαίνε-

ται, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρου ἦτο οὐ μόνον ἀξία μαθήτρια καὶ διδάσκαλος τοῦ συζύγου καὶ διδασκάλου αὐτῆς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἀλλὰ καὶ τὰ λεπτότερα καθήκοντα τοῦ πρακτικοῦ βίου ἐγίνωσκε καὶ ἐνούθετε. Κρίμα, ὅτι δὲν σώζονται περισσότερα ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων της, τὰ ὅποια, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ μεταγενέστεροι αὐτῆς καὶ ἰδίως Διογένης ὁ Λαέρτιος, ἐμπεριείχον ὑψίστας φιλοσοφικὰς θεωρίας καὶ οὐκ ὀλίγα ἠθικὰ διδάγματα.

Ἄλλα καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς Θεανοῦς δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡσαύτως, ὡς ὑποδειγμα μετριοφροσύνης, σταθερότητας καὶ πατριωτισμοῦ. Ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅταν ἐψηφίσθη, ὅπως πάντες οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ ἱερεῖαι ὅλων τῶν ναῶν ἀπαγγείλωσι κατὰ τοῦ ὠραίου καὶ ζωηροῦ Ἀθηναίου κατάρως ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τῶν Ἑρμῶν, μὴ ἢ Θεανὼ διατελοῦσα τότε ἱερεῖα, ἠρνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ψήφισμα τῶν Ἀθηναίων εἰποῦσα, ὅτι ἐγενεῖν ἱερεῖα διὰ νὰ δίδῃ εὐχὰς καὶ οὐχὶ κατάρως, «εὐχῶν οὐ καταρῶν ἰερέων γεγενέται»¹⁾.

Δείγμα δὲ ὑψίστης φιλοπατρίας εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς λεγόμενον περὶ αὐτῆς: Πιεζομένη ὑπὸ τοῦ τυράννου ὅπως προδώσῃ τὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος της ἀπέκοψε τὴν γλῶσσαν της ἐπιτήδεας, ὅπως ἀποκρύψῃ ταῦτα, καὶ ὡς ἀναφέρεται ἀπὸ αὐτῆς γλωτταρ ἀποδάκνουσα ἀπέτεμε καὶ ἐπέτυσε τῷ Τυράντῳ, μὴ ἂν ἔλασσα ἐξεῖπειν ἀναγκαζομένη δὲ καὶ οὕτως, ἀγαιρεθέτος τοῦ ὄργανου, ἢ φωνῆ ἐκεκώλυτο. Ὅθεν καὶ τὸ βίαιον αὐτῆ τῆς ἐπινοίας προκατειργάσθη, μήπου τι τῶν τῆς πατρίδος καὶ ἀκουσα βιασθῆ προδοῦναι».

Ἄποια φιλοπατρία!

Καλλιόπη Α. Κινδύνη

ΠΕΡΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Ἐξετάζων ὁ ἄνθρωπος κατὰ φύσιν τὰ πράγματα πρὶν πιστεύσει διατηρεῖ ἐνίοτε τὴν αὐτὴν διαθέσιν καὶ ὡς πρὸς τὰ τῆς θρησκείας, ἀλλ' ἐκ τῶν δογμάτων αὐτῆς τινὰ μὲν ἐπιδέχονται ἔρευναν ὡς ἀναφερόμενα πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἄλλα δὲ ὅπως ἀνώτερα ὡς ἀναφερόμενα πρὸς τὸν Θεόν.

Ἄν πάντα ἦσαν κατὰ λόγον καὶ κατανοητὰ ἢ πίστις ἡμῶν θὰ ἐφαίνετο κατωτέρα τῆς ἀξίας τοῦ Θεοῦ. Τίς λοιπὸν ἢ ἀνάγκη τοσαύτης πολυπραγμοσύνης περὶ τὰ θεῖα, ἐνῶ μόνον ἀντιλαμβανόμεθα αὐτῶν, ἢ καὶ παντελῶς ἐλλειπούμεθα;

Μὴ ὀλοκλήρος ἡ φύσις δὲν μαρτυρεῖ τὸν Θεόν; Μὴ ἡ πείρα καὶ ἡ ἱστορία δὲν διδάσκουσι τοῦτο; διότι πάντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες ὡς καὶ γυναῖκες συνείδον ἐν ταύτῳ τὸν Θεόν. Δὲν φθά-

¹⁾ Πλούταρχ. Βίος Ἀλκιβιάδου σελ. 21.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

Ὑπάρχει ὁδὸς. ἢν ὅλοι διερχόμεθα καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην τῆς ὁποίας φρικῶδες ἀνοίγεται βράχθρον· τοῦτο γνωρίζομεν ἐκ τοῦ πρώτου εἰς αὐτὴν βήματός μας· πλὴν ὁ νόμος εἶνε ἀμετάκλητος· πρέπει νὰ προχωρῶμεν! νὰ προχωρῶμεν πάντοτε καὶ οὐδὲν δύναται ν' ἀναχίτησῃ τὴν ταχεῖαν ἡμῶν πορείαν.

Ἐνίοτε μετὰ πόθου στρέφομεν τὰ βλέμματά μας πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀλλ' ἄορατος φωνὴ ἐπιτακτικῶς μᾶς λέγει «Βάδιζε! Βάδιζε!» Δύναμις ἀκαταμύχνητος μᾶς ὠθεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός· πρέπει νὰ χωρῶμεν, νὰ χωρῶμεν ἀπαυστως πρὸς τὴν ἄβυσσον. Διερχόμεθα ἀποτόμους βράχους, οἵτινες σπαράσσουσι τοὺς καταπεποιημένους πόδας μας· ὀξείας ἀκίνθας, αἵτινες βαθέως πληγώνουσι τὰς αἰμασσοῦσας σάρκας μας· μύριοι πόνοι μᾶς καταθλίβουσι, μύριοι κίνδυνοι μᾶς περικυκλοῦσι. Ἄ! ἂν ἡδυνάμεθα νὰ διακόψωμεν τὸν ὀδυνηρὸν τοῦ ὄν δρόμον, ν' ἀποφύγωμεν τὸ ὀλέθριον πεπρωμένον μας! ἀλλ' ὄχι! ὀφείλομεν νὰ βαδίζωμεν, ὀφείλομεν νὰ σπεύδωμεν· μᾶς ἐπιβάλλει τοῦτο ἡ ταχύτης τοῦ χρόνου.

Ἐνίοτε ὅμως ἀντὶ τῶν βράχων καὶ τῶν ἀκανθῶν μικροὶ χλοεροὶ λειμῶνες ὡς ὁσπεῖς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐμφανίζονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας· τὰ διαυγῆ ρυάκια καὶ τὰ ποικιλόχροα ἄλγη αὐτῶν τέρπουσι τὴν ὄρασίν μας καὶ χυνοῦσι βάλσταμον παρηγορίας ἐπὶ τῆς τεθλιμμένης καρδίας μας· ὀπωροφόρα δένδρα μᾶς παρέχουσι δρόσον καὶ σκιάν· τὰ ἡδύμολλα πτηνὰ θέλγουσι τὴν ἀκοήν μας· θέλομεν νὰ σταματήσωμεν ἐκεῖ καὶ ν' ἀπολασώμεν ἐπ' ὀλίγον τὸ τερπνὸν τοῦτο θέμα· ἀλλ' οἴμοι! «Βάδιζε, βάδιζε!» ἐπιτάσσει ἡ φωνὴ· μόλις προφθάνομεν νὰ δρέψωμεν ἄνθη τινὰ, ἄπερ τὴν ἐπαύριον βλέπομεν μακρινόμενα ἐντὸς τῶν χειρῶν μας, μόλις προφθάνομεν νὰ ἐγγίσωμεν διὰ τῶν χειλέων μας εὐχυμὸν καρπῶν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἐπιπόνον ὁδοπορίαν μας. Βλέπομεν νὰ καταπίπτῃ ὀπισθεν μας μετὰ φοβεροῦ πατάγου πᾶν ὅ,τι διήλθομεν· ἢ καταστροφὴ εἶναι τελεία, ἀνεπανόρθωτος· νομίζομεν ὅτι μαγεῖα τις μᾶς ἐλκύει καὶ ἄκοντες πλησιάζομεν τὴν τρομερὰν ἄβυσσον. Ἠδὴ τὸ πᾶν ἀρχίζει νὰ γίνηται ζοφερώτερον· αἱ θελκτικαὶ ὁσπεῖς, ὀλιγώτερον ἀνθηραὶ· τὰ ἄνθη των ὀλιγώτερον λαμπρὰ· τὰ γράμματά των ὀλιγώτερον ζωηρὰ· ἢ χλόη ὀλιγώτερον γελόεσσα· τὰ ὕδατά των ὀλιγώτερον διαυγῆ· τὰ ἄχματα των πτηνῶν των ὀλιγώτερον μελωδικὰ· οἱ κρποὶ των δένδρων των ὀλιγώτερον γλυκεῖς· τὸ πᾶν θαμβοῦται, φθίνει, ἐξαλείφεται· καὶ αὐταὶ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, αἵτινες ἐφώτιζον τὴν τρικυμιώδη ὁδὸν μας ὀλίγον κατ' ὀλίγον σβέννυνται· αἰσθανόμεθα ὅτι προσεγγίζομεν τὸ ἀποτρόπαιον βράχθρον καὶ ὅμως πρέπει ἀκόμη νὰ βαδίσωμεν. Φρίκη ἤδη ταράττει τὰς αἰσθήσεις μας· ἢ κεφαλή μας στρέφεται, οἱ ὀφθαλμοὶ μας σκοτιζοῦνται· ἰλιγγιωμέναι καὶ ὅμως πρέπει νὰ βαδίσωμεν· ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν· ἀδύνατον! τὸ πᾶν κατεστράφη· πᾶν μέσον σωτηρίας ἐξέλιπεν· ἐν ἔτι βῆμα καὶ τὸ μοιραῖον τέλος ἐπέρχεται.

Κρυσταλλία Χρυσοθέρηγη

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΙΑΣ ΒΕΛΟΝΗΣ

Β'.

Ἄλλ' ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ μοὶ ἐφαίνετο λίαν ἀνιάρη καὶ μόνονος, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ δραπετεύσω ἐκεῖθεν, καὶ ἰδοὺ ἐγώ, μίαν τῶν ἡμερῶν ἐξολισθήσασα ἐπιτηδείως τοῦ ὡς βελονοθήκη χρησιμεύοντος τῆς κυρίας μου βελουδίνου προσκεφαλιδίου, ἐφ' οὗ ἐλαφρῶς μὲ εἶχε τοποθετήσῃ, κατεκρημνίσθη

Ματθίλδη Π. Συνοδινοῦ

Κυβερνήσεως εις τὸν κ. Σωτηρόπουλον ὅστις καὶ ἐσχημάτισε τὸ ὑπ' αὐτὸν Ὑπουργεῖον ὡς ἐξῆς : Σωτηρόπουλος, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ προσωρινῶς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Ράλλης ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, Κοντόσταυλος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Κόρπας ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Κριεζῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν καὶ Εὐταξίας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ νέα Κυβέρνησις θέλει φανῆ ἀνταξίᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ Στέμματος ἀνατεθείσης αὐτῇ ὑψηλῆς ἐντολῆς, καὶ τῶν προσδοκιῶν σύμπαντος τοῦ ἑλληνισμοῦ κατὰ τὰς παρούσας κρίσιμους οἰκονομικὰς τοῦ Ἔθνους περιστάσεις.

BIBLIA KAI PERIODIKA

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας συνεργείδος κυρίας Βασιλικῆς Κ. Κυριακίδου ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδικὰ δραματῖα. διάλογοι» χρησιμώτατον βιβλίον πρὸς πᾶσαν διδασκαλίαν. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ βιβλίον τοῦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν ἐπερχομένων ἐξετάσεων πρὸς τὰς διδασκαλίαις τῶν δημοτικῶν σχολείων καὶ τῶν παρθεναγωγείων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Β. Θήβας. Θέλωμεν φροντίσαι εὐχαρίστως ἡ ἐν λόγῳ κυρία δὲν δέχεται καθότι εἶναι πολὺ νέα.—Καν Μ. Σ. Σ. Χίου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Θ. Μ. Ρ. Δρακάτα. Ἐλήφθησαν, μυστὰς εὐχαριστίας.—Καν Μ. Β. Σύρον. 25 ὄρ. ἐλήφθησαν, μυστὰς εὐχαριστίας. Ἡ Καν Μ. Π. ἐπλήρωσε εἰς γραφεῖόν μας. Ποίημα κ. Κ. δημοσιευθήσεται ἐάν ἐγγραφῆ.—Κα. Μ. Κ. Ι. ἐγγράφησιν συνδρ. εἰς Οἰκιακὴν. Παρακαλεῖσθε νὰ γνωρίσητε ἡμῖν τὸπον διαμονῆς σας.—Καν Μ. Κ. Ὑδραν. Ἐλήφθησαν, μυστὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς σας φροντίδας.—Καν Χ. Κ. Β. Ρέθυμον. Φύλλα ἐστάλησαν, ὅθεν λάβατε τὴν καλοσύνην νὰ πληρώσητε συνδρομὰς σας εἰς κ. Π. Π. αὐτόθι.—Καν Μ. Π. Ζέκυνθον. Ἀποστολὴ διεκόπη κατόπιν ἐπιστροφῆς τοῦ φύλλου ἐκ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου. ἐξετάσατε τί συμβαίνει.—Καν Ζ. Μ. Κεφαλληνίαν Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Α. Κ. Πόρον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Η. Γαρά Φαυρεῖ. Χρή-

Ἡ Παυλίνα προτήλωσε ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς τὰς δικαίους κόρας τῶν διαπεραστικῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ ἐμβλεῖται εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐν τούτοις ἐκείνη, ἧτις τόσω καλῶς ἐγνώριζε τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἠπατήθη καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ τῆς ἐφραξείας τοῦ ὠραίου καὶ μελογχολικοῦ αὐτοῦ προσώπου.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς αἰτία ἡρώτης.
— Μάλιστα, μήτηρ μου,
— Τότε λοιπὸν εὐρίσκω ἐντελῶς παράλογον τὴν καταλαθοῦσαν σε δεξιάν. τὴν ἀποτροπὴν, ἣν διὰ τὸν κόσμον, ὡς λέγεις, αἰσθάνεσαι τὴν ἠσθάνθημεν ὁμοίως ὁ πατήρ σου καὶ ἐγώ. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ μειώσῃ αὐτὴ τὴν οἰκιακὴν ἡμῶν εὐτυχίαν συνετέλεσεν ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ ἡμῖν αὐτὴν θελατικωτέραν ἔτι καὶ μᾶλλον ἐπιθυμητὴν τοῦτ' αὐτὸ θὰ συμβῆ καὶ εἰς ὑμᾶς, μὴ ἀμφοιβάλλῃς.

Αἱ ἀρεταὶ τῆς μελλονίου σου, ἡ ἀδολογία καὶ ἀκραρῆς πρὸ παντὸς αὐτῆς ἀγάπη θὰ εἶναι τὸ ἀντιπράγμακον εἰς τὴν ἀπογοήτευσίν σου, αὕτη θὰ σὲ κάμῃ νὰ λησμονήσῃς τὴν ἀρετιότητα τῶν φάτων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐλκίζει περὶ σὲ ὁ πολὺς σου πλοῦτος. Διὰ τὸν λόγον δ' αὐτὸν ἀκοιδῶς θεωρῶ ἐπανάγκης νὰ ἐπισπευθῆ τὸ εὐφρόσυνον τῶν γάμων σου γεγονός, τὸ ὁποῖον πάντας μετὰ τῆς μεγαλειότηρας ἀνοσημονησίας ἀναμένομεν. Ταῦτα εἰπούσα κατασπᾶσθη τρυφερῶς καὶ κατ' ἐπανάλῃψιν τὸν υἱόν τῆς, τοῦθ' ὅπερ δι' αὐτὴν ἦτο σπανιώτατη ἐνδείξις τρυφερότητος.

Ἡσυχωτέρα δὲ μετὰ τὴν τοιαύτην διέχυσιν μητρικῆς στοργῆς ἀπεσφύθη, σχηματίσασα τὴν πεποιθήσιν ὅτι ὁ Ἀμβρόσιος εἶχεν ὄνειρευθῆ, ὅτι ἡ ἥρπεν, ὡς ἦς ὁ υἱὸς τῆς κατὰ πᾶσαν πιθανότητά εἶχε προσβληθῆ ἀφελκτικῶς θὰ εἴη φανίζετο ἅμα ὡς οὗτος ἐπεθεβίζετο τοῦ ἀποπολιού τοῦ μελλοντος νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν Ἀθάναν.

Μόλις οἱ βηματισμοὶ τῆς βαρονίδος ἐντὸς τοῦ διαδρόμου ἔπαυσαν νὰ ἀκούωνται, ὁ Ὀλιθιέρος ἐρήφθη ἀπελκτικῶς ἐπὶ τοῦ διδανίου του.

— «Ὁ μήτηρ, μήτηρ, ἐκράξεν ὀδυρόμενος, σοὶ ἐψεύσθην ὁ ἀθλιός, σὲ ἠπίτησα, ἀλλὰ πῶς νὰ ὁμολογήσω εἰς σὲ, τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, τὸ τερατώδες αὐτὸ πάθος, τὸ ὁποῖον με κατακυριεύσει, παράφροντα σχεδὸν με κατέστησεν, ἐπίσκορον καὶ ἐπιλήσιμονα τῶν τε ὄρκων καὶ καθήκοντων μου.»

— Ἄλλὰ, προσέθηκεν ἀποτόμως ἐγειρόμενος καὶ μετ' ἐνεργητικότητος ἀσυνήθους αὐτῶ, τὸ πάθος μου τοῦτο ἐγὼ θὰ τὸ κατασυντρίψω. Καί, εἰς τὴν ψυχῆν μου τὸ ὀρκίζομαι, θὰ τὸ κατασυντρίψω... καὶ ἐάν ἐπρόκειτο ἐπὶ νὰ κατασυντρίψω μετ' αὐτοῦ.

Ὅκτω μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἡμέρας, ὁ νεανίας ἐκείνητο ἐσπέραν τινὰ μετὰ τοῦ

ματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, πέμψατε ἀντίτιμον διὰ γαλλ. γραμματοσίμων.—Καν Τ. Π. Μ. Port-Said. Φύλλα σταλήσονται ὅσοι ἀριθμοὶ ὑπάρχουν.—Καν Κ. Μ. Β. Port-Said. Μετὰ πολλῆς μας λύπης σᾶς γνωρίζομεν ὅτι ζητούμενοι ἀριθμοὶ δὲν ὑπάρχουσι.—Κας Ε. Ε. καὶ Β. Β. Ἄρταν. Ἐχέτε δίκαιον, τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν μας.—Δδα Ε. Τ. Βάρναν. Ζητηθεῖσαι ἀποδείξεις ἐστάλησαν.—Καν Ε. Κ. Χανία. 103 ὄρ. ἐλήφθησαν, μυστὰς εὐχαριστίας διὰ πρόθυμον ἀποστολήν. Καν Α. Κ. Σύρον. Ἐλήφθησαν, ἐνεγράφητε, εὐχαρ.—Καν Σ. Μ. Π. Ναύπλιον. Ἡ ἀπάντησίς σας ἐν τῇ «Οἰκιακῇ», ἐλήφθησαν.—Καν Μ. Α. Ζ. Σάμην. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Γ. Κ. Καλάμας. Δρ. 42 ἐλήφθησαν, θερμὰς εὐχαριστίας.—Καν Α. Ε. Ναύπλιον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Κ. Χ. Α. ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ε. Κ. Καλάμας.—Καν Ε. Κ. Λαμψάν. Δο. 34, 40 ἐλήφθησαν, μυστὰς εὐχαριστίας.—Καν Α. Α. Βορδοσάνην. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Κ. Α. Ζαγοράν. Ἐλήφθησαν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ

Ὁ ὑπὸ τὸν κ. Λαμπρούνα Ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος, χάρις εἰς τὴν ὁποῖον τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν τόσω εὐαρέστως διήλθε τὰς ἐσπέραις τοῦ χειμῶνος, προσέλαβε νέον ὑψίφωνον τὸν κ. Colazza, ὅστις τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν διὰ τοῦ Ruy-Blas χειροκροτηθεὶς ἐπανεληλυμένος.

Καὶ οὕτω διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ ἀνωτέρω ὑψίφωνου κατηρτίσθη καθ' ὅλα τελείως ὁ ἀνωτέρω θίασος, εἰς ὃν κατ' ἐξοχὴν διακρίνονται ὁ βαρύτονος κ. Mas. sinì, ὁ βαθύφωνος κ. Babelle, ἡ ὑψίφωνος κ. Angelini καὶ ἡ μεσόφωνος κ. Pantaneti. Εὐχάριστον δὲ εἶναι, ὅτι τὸ κοινὸν ἀρκετὰ ἐκτιμῶσαν τὴν ἀξίαν των, προσφέρει πλήρη τὴν ὑποστήριξίν του.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ψαρόσουπα. Καθαρίζετε δύο καρῶτα καὶ ἐξ κρόμμου τὰ ὁποῖα κόπτετε εἰς τεμάχια στρουγγυλά, εἰς ταῦτα προσθέτετε τρεῖς σκελίδας σκόρδου μαϊθανὸν ἄφθονον—θυμάριον ἢ δάφνην ὅ,τι προτιμᾶτε. Θίσατε τὸ νερὸν ἐπὶ τῆς πυρᾶς με ὀλίγον ὄξος, καὶ ὅταν ἀρχῆται νὰ βράζῃ ρίπτετε αὐτὰ μέσα προθέτετε 5—6 γαρούφαλλα καὶ τὸ ἀνάλογον ἄλας καὶ πιπέρι. Ὅτε δὲ βράσει ὀλίγον τὸ ἀποσύρετε καὶ τὸ ἀρίνετε νὰ κρούσῃ καλά· ρίπτετε κατόπιν τὰ ψάρια μέσα καὶ ἐπαναθέτετε ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καὶ τὸ ἀρίνετε νὰ βράσῃ με ὀλίγον πῦρ. Ἄμα δὲ ἀρχῆται νὰ κολλᾶζῃ τὸ ἀποσύρετε καὶ τὸ ἀρίνετε ἐντὸς τοῦ ζυμοῦ δύο ὥρας καὶ ἡμίσειαν. Τὸ βράσιμόν των ἔγεινε.

Δεσὴν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅτε παρουσιάσθη πρὸ αὐτῶν ἐντολοδόχος τις κομίζων ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἦν ἐπιφορτισμένος, εἶπε, νὰ ἐγγείρησιν εἰς τὸν ἴδιον βαρόνον Ζέκομψεν.

Θανάσιμος ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἅμα ὡς ἔλαβε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

Ἐγεθθεὶς ἀποτόμως εἶπε πρὸς τὸν γέροντα ὑπάλληλον.

— Εἰδοποιήσατε, παρακαλῶ, τὴν μητέρα μου ὅτι δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν συνοδεύσω· νὰτεπίγουσα ὑπόθεσις με ἀναγκάζει νὰ ἐξέλθω τώρα ἀμέσως, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα θὰ βραδύνω νὰ ἐπιστρέψω.

— Καλὰ, ἀπήντησεν ὁ γέρων, καταληφθεὶς αἴφνης ὑπὸ ὀδυνηροῦ προαισθηματός, ἐπίτρεψόν μοι μόνον νὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλήν.

Ὁ Ὀλιθιέρος ἐκείνητο ἐπὶ πεπυρακτωμένων ἀνοσίων.

— Ὅμιλήσατε, τῷ ἀπέντησε, γνωρίζετε ὅτι τὰ πάντα ἐκ στόματος ὑμῶν εἰμι πρόθυμος νὰ ἀκούσω.

— Ὅ,τι καὶ ἂν σοὶ συμβῆ, τέκνον μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεσάν, μὴ λησμονεῖτε ὅτι παρ' ἐκείνοις, τῶν ὁποίων φέρεις τὸ ὄνομα ἢ ἰδέα τοῦ καθήκοντος ὑπερίσχυε πάντοτε πάσης ἄλλης, χάριν αὐτῆς πρὸ οὐδαμίας θυσιᾶς ἐδειλιῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου ἐντὸς τοῦ ἠλλοιωμένου προτύπου του ἔλαμπον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὡς ἀνθρώπου διατελοῦντος ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ πυρετοῦ. Ἐξήλθε δρομαίως τοῦ δωματίου, λεπτὰ τινὰ δὲ μετὰ ταῦτα ὁ θόρυβος ἀμάξης ἐπὶ τοῦ λιθοστοῦτου ἀνήγγειλεν ὅτι ἐγκατέλιπεν οὗτος τὴν οἰκίαν.

Ὁ Δεσάν ἔκαμε χειρονομίαν ἀπελπισίας.

Θεὲ μου! ἐκράξε, προαισθάνομαι μέγα τι δυστύχημα.

Ἐξεπλήρωσα ἄρα γε, διηρώτα ἀκολοῦθε· ἐκυσὸν, ἀρ' οὐντως τὸ πρῶ· τὴν κ. Ζέκομψεν καθῆκον μου, ἀπ' οὗ δὲν ἐφρόντινα νὰ καταστήσω αὐτὴ γνωστὴς τὰς ὀλίγας, ἔστω, πληροφορίας ἐκείνας, τὰς ὁποίας εἶχον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ υἱοῦ τῆς;

Μὴ εὐρίσκων δὲ ἄλλην τινὰ διεξόδον εἰς τὴν κατατροχούσαν αὐτὸν ἀνησυρίαν ἀπεφάσισε νὰ προπρακτιθῆ εὐλογωρατῆ τινὰ ἀρομήν ὅπου ἀναμείνην ἐν τῷ γραφεῖῳ του τὴν ἐπείσοδον τοῦ Ὀλιθιέρου, οὕτω ἐν ᾧ ἀπ' ἐνὸς εἰδοποιεῖ τὴν Παυλίναν ὅτι ὁ υἱὸς τῆς δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὸν δεῖπνον ἐξῆτις συγγρόνως παρ' αὐτῆς τὴν ἀδειαν νὰ δειπνήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ μέγαρον, διότι καταπείγουσα, ὡς ἔλεγε, γραφικὴ ἐργασία τὸν ἠνάγκασε νὰ κρατεῖται μέχρι βαθείας νυκτός τὴν ἐν τῷ γραφεῖῳ διαμονὴν του.

(Ἀκολουθεῖ)